

Leestip: op de conferentiewebsite zijn de agenderende pre-columns te vinden, naast andere documentatie over regionale sturing.

Dr. Oemar van der Woerd
Dr. Sam Muller

De politiek van regionale sturing: inzichten uit de regioconferentie voor wetenschap en beleid

Op dinsdag 30 juni 2026 vond de conferentie over de politiek van regionale sturing plaats op locatie van het departement Bestuurs- en Organiseringswetenschap (USBO) van de Universiteit Utrecht: een initiatief op het snijvlak van wetenschap en beleid dat kritisch reflecteert op het dominante vertoog over regionale sturing én nieuwe denkrichtingen verkent. In dit beknopte verslag beschrijven we een aantal terugkerende thema's tijdens de regioconferentie.¹

Plaatsmakers

'De regio' is niet zozeer een vaststaand gegeven, maar te begrijpen als een sturingsobject dat actief wordt gemaakt. Dit zogenoemde maakproces omvat méér dan alleen beleidsmatige afbakeningen die bovendien met elkaar kunnen overlappen en soms zelfs met elkaar concurreren. Regio's worden niet uitsluitend *top-down* gevormd als administratieve schaal voor beleidsuitvoering. Ook 'plaatsmakers' zoals burgers en tussenfiguren dragen actief bij aan de betekenis en identiteit van een regio, zoals dr. Marleen Buizer benadrukte. Administratieve regio's kunnen daarbij verschillen van de wijze waarop burgers een regio ervaren en beleven. Formele grenzen komen namelijk niet altijd overeen met de sociale, culturele en ruimtelijke betekenissen die burgers aan een regio toekennen.

'In hoeverre is er binnen het publieke debat voldoende ruimte voor de verschillende manieren waarop regio's worden ervaren, gevormd en van betekenis voorzien?'

De regio is, hoe verleidelijk ook, dan ook niet eenduidig te definiëren. Het is realistischer om regio's te zien als voortdurend veranderende *assemblages*: ze hebben geen vaste betekenis of vorm, maar worden steeds opnieuw gevormd door de relaties tussen mensen, plaatsen, instituties en ideeën over wat een regio is of zou moeten zijn. Promovenda Lorena Ortiz Cabrero benadrukte in haar gesproken column en onderzoekspresentatie hoe regionale verbondenheid ontstaat vanuit zowel gehechtheid aan een plaats als de politiek van verbondenheid. Vanuit een burgerperspectief kan worden gesteld

¹ Dank aan dr. Nick Zonneveld (luistervink) en Mette van den Heuvel, MSc (*key note listener*) voor het vastleggen van reflecties die hebben bijgedragen aan dit verslag. De reflecties van Nick ('*An ongoing, neverending dance?*') en het essay van Mette ('*The region as organized uncertainty*') zijn te raadplegen op de conferentiewebsite.

dat politici regio's soms gebruiken (en in bepaalde gevallen zelfs kunnen misbruiken) als bestuurlijk instrument, terwijl burgers regio's vooral begrijpen vanuit hun dagelijkse leefwereld. De regio is voor hen een leefruimte waarin alledaagse ervaringen plaatsvinden, maar ook een symbolisch veld waarin de identiteit van de regio voortdurend wordt gevormd en onderhandeld. Sommige regio's beschikken over een 'sterke' identiteit, geworteld in geschiedenis, cultuur en traditie, terwijl andere regio's kampen met een meer fragiele of zelfs 'negatieve' identiteit. Dit laat zien dat de regio niet alleen een administratieve schaal is (een begrip dat steeds nadrukkelijker terugkomt in bestuurlijke akkoorden), maar ook een verhaal dat mede bepaalt hoe mensen zichzelf en anderen begrijpen. Dit roept de vraag op in hoeverre er binnen het publieke debat voldoende ruimte is voor deze verschillende manieren waarop regio's worden ervaren, gevormd en betekenis krijgen.

Gebiedsgericht werken

De nadruk op de regio valt te plaatsen binnen een bredere trend van gebiedsgericht (*place-based*) werken. Deze benadering is ontstaan als reactie op de zogenoemde sectorale *place-blindness*: beleid dat onvoldoende rekening houdt met de specifieke kenmerken en behoeften van plaatsen. Gebiedsgericht werken biedt daarmee belangrijke voordelen, zoals het beter aansluiten bij lokale kennis en de context waarin maatschappelijke vraagstukken zich voordoen. Dr. Marleen Buizer liet zien hoe gebiedsgericht werken als besturingsfilosofie de beperkingen van sectoraal denken probeert te overstijgen door niet langer uitsluitend vanuit afzonderlijke beleidssectoren te redeneren, maar vanuit de alledaagse realiteit van plaatsen. Tegelijkertijd kent ook gebiedsgericht werken blinde vlekken. Wanneer plaats als uitgangspunt van beleid wordt genomen, bestaat het risico dat maatschappelijke problemen worden vertaald naar afgebakende projecten, gebieden en *catchy* uitvoeringsprogramma's. Lokale kennis en participatie worden dan wel gewaardeerd, maar kunnen hun kritische en politieke betekenis verliezen wanneer ze vooral worden ingezet om bestaande beleidsdoelen 'efficiënter' te realiseren. Zo dreigt plaats te worden gereduceerd tot een technische interventie, bijvoorbeeld via tijdelijke projectfinanciering. Dit kan leiden tot projectificatie en fragmentatie, waarbij structurele vraagstukken worden opgeknipt in afzonderlijke projecten en afhankelijk worden van tijdelijke middelen en instabiele politieke contexten, iets wat dominant is in de energie- en zorgsector, zoals we respectievelijk leren van de presentaties van dr. Martijn Gerritsen en dr. Robin Peeters.

'Wie en wat wordt zichtbaar wanneer beleidsmakers en wetenschappers een gebied op een bepaalde manier afbakenen, en wie of wat blijft daardoor buiten beeld?'

Daarmee ontstaat ook het risico van depolitisering: bredere en fundamentele vragen over macht, ongelijkheid en de verdeling van middelen verdwijnen subtiel naar de achtergrond. De vraag is dan niet alleen *waar* beleid wordt uitgevoerd (als in: de regio als plaats), maar ook *wie* bepaalt wat een plaats is, welke problemen daar worden geagendeerd en welke belangen daarin worden meegenomen (en welke niet). Het concept van *throwntogetherness* van prof. dr. Doreen Massey (een Britse geograaf) biedt hiervoor een belangrijke lens. Zoals we opmerkten: plaatsen zijn geen coherente en afgesloten gehelen, maar tijdelijke samenkomsten van verschillende mensen, geschiedenissen en machtsverhoudingen. Vanuit dat perspectief is de regio geen vanzelfsprekende eenheid waarbinnen belangen zich harmonieus laten verenigen. 'Regionale integratie' (zoals dominant in het vertoog van brede welvaart, het samenbrengen van een afgestemd zorgaanbod, het ontwikkelen van een regionale ontwikkelagenda, etc.) is daarom niet alleen een bestuurlijke of organisatorische opgave, maar óók een politieke: wie krijgt de ruimte om de regio vorm te geven en wie blijft buiten beeld? Dit maakt de rol van gebiedsgerichte managers taai (maar ook belangrijk en relevant als onderzoeksobject). Zij opereren op het snijvlak van lokale leefwerelden en institutionele beleidslogica's en moeten bepalen welke kennis, belangen en perspectieven worden meegenomen. Daarbij zijn regionale grenzen niet neutraal. Ze bepalen mede wat zichtbaar wordt als regionaal vraagstuk en wat daarbuiten valt. De vraag die tijdens de regioconferentie opkomt is dan ook niet

alleen hoe gebiedsgericht werken beter kan aansluiten bij de dagelijkse realiteit van plaatsen, maar ook welke realiteiten, stemmen en machtsverhoudingen door een bepaalde gebiedsafbakening zichtbaar of onzichtbaar worden gemaakt.

Georganiseerde onverantwoordelijkheid

Een terugkerende observatie tijdens de regioconferentie is dat regionale bestuursvormen steeds vaker worden ingericht als ruimtes 'om te experimenteren en daarvan te leren'. Tegelijkertijd kwam veelvuldig ter sprake dat experimenten veelal worden beoordeeld aan de hand van eisen op het gebied van controle, verantwoording en meetbare resultaten. En dat levert spanning (en ergernis) op: hoe kan er ruimte zijn voor experimenteren en flexibiliteit, wanneer tegelijkertijd wordt gevraagd om voorspelbaarheid, controle en aantoonbare resultaten? Financieringsregelingen en *key performance indicators* (KPI's) kunnen het gedrag van betrokken partijen zodanig sturen dat ambities onbedoeld worden afgezwakt of naleving belangrijker wordt dan maatschappelijke resultaten. Anders gezegd: elke poging tot regionale integratie creëert elders nieuwe grenzen. Het trekken van de ene regionale grens heeft onvermijdelijk gevolgen voor een andere. Regionale sturing beperkt zich daarom niet tot één enkel gebied, maar heeft gevolgen die verder reiken dan de eigen veronderstelde grenzen. De poging om vraagstukken regionaal te integreren, kan nieuwe grenzen en afhankelijkheden zichtbaar én voelbaar maken.

'Hoe kan er ruimte zijn voor experiment en flexibiliteit, wanneer tegelijkertijd wordt gevraagd om voorspelbaarheid, controle en aantoonbare resultaten?'

Ook de Regionale Energiestrategieën (RES'en) illustreren dit spanningsveld. Gerritsen liet zien dat RES'en enerzijds ruimte creëren voor experimenten met nieuwe werkvormen zoals integrale programmering, maar anderzijds kunnen leiden tot diffuse verantwoordelijkheden. Energie- en ruimtelijke planning volgen immers verschillende logica's, waardoor het samenbrengen ervan niet vanzelfsprekend tot een geïntegreerde aanpak leidt. De RES functioneert daarmee als een experimenteerruimte waarin nieuwe vormen van regionale sturing worden uitgetoetst, maar waarin verantwoordelijkheden tegelijkertijd kunnen vervagen. Dit sluit aan bij het concept van *patchy policymaking* (fragmentarische beleidsvorming): beleid ontstaat uit verschillende, deels overlappende initiatieven, zonder dat er sprake is van regie of een samenhangende uitvoeringstructuur. Wanneer meer actoren betrokken raken bij de voorgenomen regionale integratie, kan de verantwoordelijkheid voor de uitvoering verder worden verspreid. Gerritsen waarschuwt in dit verband voor het risico van 'georganiseerde onverantwoordelijkheid' (*organised irresponsibility*): iedereen draagt bij aan het proces, maar het blijft onduidelijk wie uiteindelijk aanspreekbaar is op het resultaat. De paradox is dat regionale samenwerking niet automatisch leidt tot gezamenlijke verantwoordelijkheid. Integendeel: hoe meer actoren, schaalniveaus en beleidslogica's bij een regionaal vraagstuk worden betrokken, hoe groter het risico dat verantwoordelijkheden versnipperen. Samenwerking vertaalt zich niet vanzelf in de uitvoering. Regionale bestuursvormen moeten ruimte bieden om te leren, nieuwe werkvormen te ontwikkelen en bestaande beleidslogica's te doorbreken, maar tegelijkertijd beschikken over voldoende mandaat en verantwoordelijkheden. De vraag is niet óf regionale sturing ruimte moet bieden voor experimenten en leren, maar hoe die ruimte kan worden georganiseerd zonder dat flexibiliteit ten koste gaat van verantwoordelijkheid en maatschappelijke resultaten.

Verantwoordingsvacuüm

Verantwoording op regionaal niveau is nog volop in ontwikkeling, zo leren we van promovenda Marieke Abbink. In de context van de energietransitie in de Noordzeeregio staat daarbij de vraag centraal hoe verantwoording wordt ingericht binnen regionale energieclusters. Dat blijkt geen eenvoudige opgave. Niet alles wat maatschappelijk belangrijk is, laat zich immers meten, en het zichtbaar maken van sociale verandering is bijzonder taai. Daarbij speelt ook de vraag wie bepaalt wat er wordt verantwoord en welke prestaties als relevant worden beschouwd. In Nederland komt

financiering van regionale energieclusters bijvoorbeeld vaak van bedrijven en kennisinstellingen. Het principe ‘wie betaalt, bepaalt’ kan daarmee invloed hebben op de agenda’s die binnen regionale verbanden worden gevolgd. Verantwoording is daarmee niet uitsluitend een technische kwestie van meten en rapporteren, maar raakt ook aan macht: wie bepaalt wat telt, welke belangen worden meegewogen en wie wordt uiteindelijk ter verantwoording geroepen? Tegelijkertijd bestaat er een mismatch tussen de praktijk van regionale samenwerking en formele verantwoordingssystemen. Regionale samenwerkingsvormen verschillen immers in geografische schaal, mate van formalisering en vrijwilligheid. Verschillende regionale clusters vragen om verschillende strategieën, ‘variërend van adaptatie en standaardisatie tot coördinatie’. Binnen deze variatie is het lastig om vooraf vast te leggen wat ‘goede’ regionale samenwerking is en hoe de prestaties ervan moeten worden beoordeeld.

‘Leidt regionale samenwerking daadwerkelijk tot gezamenlijke besluitvorming en handelen of ontstaat vooral de schijn van collectieve actie?’

Hoogleraar Edith Hooge benadert dit vraagstuk vanuit het meten van *governance performance* in regionale netwerken in de onderwijssector. Daarbij wordt niet alleen gekeken naar de uitkomsten van samenwerking, maar ook naar het vermogen van een regionaal netwerk om tot besluitvorming te komen. Besluitvorming zelf kan daarmee worden opgevat als een ‘vorm van prestatie’. Samenwerking vraagt immers om een voortdurende afweging tussen collectieve en individuele belangen, waarbij vertrouwen voorwaardelijk is. Dat vertrouwen ontstaat niet vanzelf en kan volgens Hooge vijf tot vijftien jaar vergen om zich te ontwikkelen. In veel regionale netwerken is besluitvorming geen afgebakend eindpunt, maar onderdeel van een proces van coördinatie, onderhandeling en het opbouwen van vertrouwen. Daarmee verschuift de vraag van ‘werkt regionale samenwerking?’ naar de vraag: leidt regionale samenwerking tot gezamenlijke besluitvorming en handelen of ontstaat vooral de schijn van collectieve actie?

De gelaagheid van regionale sturing

Een rode draad door de regioconferentie is de gelaagheid van regionale sturing. Hoogleraar Roland Bal omschreef regionale sturing als ‘een gelaagde realiteit’ waarin geen enkele actor het geheel kan overzien of beheersen. De verschillende beleidsvormende en bestuurlijke lagen kunnen op momenten onvoldoende op elkaar aansluiten of zelfs van elkaar losraken, waardoor de gewenste samenhang verdwijnt en fragmentatie toeneemt. Het toevoegen van een regionale laag lost niet vanzelf de problemen op die op *andere* schaalniveaus bestaan. Zoals hij kritisch stelde wordt er gemakkelijk financiële middelen naar regio’s gestuurd zonder voldoende oog te hebben voor het bredere systeem waarvan die regio onderdeel is (het is namelijk niet voor niets gelaagd).

‘Het toevoegen van een regionale laag lost niet vanzelf de problemen op die op andere schaalniveaus bestaan.’

Daarmee wordt ook de vraag relevant welk soort kennis nodig is om regionale sturing beter te begrijpen, zowel vanuit het perspectief van beleidsmakers al dat van wetenschappers. Bal pleit voor meer aandacht voor perspectieven ‘van onderop’. Hiërarchische sturing ‘van bovenaf’ kan de complexiteit van regionale netwerken immers niet volledig overzien. Wie regionale sturing wil begrijpen moet daarom niet alleen kijken naar formele structuren en bestuursvormen, maar naar de interacties tussen verschillende lagen en naar de praktijk waarin regionale samenwerking vorm krijgt. Anders gezegd: een gelaagde werkelijkheid vraagt óók om een gelaagde analyse.

Veranderende instituties

Het gepresenteerde onderzoekswerk tijdens de regioconferentie laten zien dat regionale sturing plaatsvindt *tussen* en *over* bestaande bestuurlijke lagen heen. Promovenda Jantine Trommelen liet

zien hoe gemeenten voortdurend moeten omgaan met variatie in samenwerkingsvormen, onder andere op regionale niveaus. Er bestaat daarbij een spanningsveld tussen standaardisatie en flexibiliteit: gemeenten hebben niet noodzakelijk behoefte aan één uniform samenwerkingsmodel, maar aan verschillende vormen die kunnen worden aangepast aan het vraagstuk, de betrokken partners en de context. Onder andere de rol van gemeentelijke managers verandert daardoor. Zij zijn niet langer uitsluitend uitvoerders van vastgesteld beleid, maar moeten schakelen tussen sturen, faciliteren en 'roeien' in een onzekere institutionele omgeving. Adaptiviteit en onzekerheid zijn daarbij geen tijdelijke omstandigheden, maar structurele kenmerken van regionale samenwerking. Gemeenten worden daarmee steeds meer *co-creators* binnen tijdelijke constellaties van actoren.

'De regio is een plek waar problemen worden geagendeerd en plannen worden gemaakt, zonder dat daarmee de capaciteit ontstaat om deze plannen uit te voeren.'

De analyse van Vlaamse mobiliteitsregio's door promovendus Pieterjan Schraepen laat zien dat regionale sturing eerder kan worden begrepen als een proces van herconfiguratie dan als een institutionele breuk. Sommige beleidsproblemen vragen om coördinatie over bestaande bestuurlijke grenzen heen, maar de vijftien Vlaamse mobiliteitsregio's die hij heeft onderzocht beschikken niet over formele macht: ze hebben geen verkozen bestuur, eigen budget of rechtspersoonlijkheid. Hun functioneren berust daarmee in belangrijke mate op samenwerking tussen bestaande actoren. De ontwikkeling van mobiliteitsregio's laat zien dat regionalisering niet noodzakelijk betekent dat er een nieuwe bestuurslaag wordt toegevoegd. Het kan ook gaan om het meebuigen en herschikken van bestaande bestuurlijke praktijken naar een andere schaal. Tegelijkertijd ontstaat hier een spanning: regionale capaciteit blijkt relatief sterk in planning en coördinatie, maar minder in implementatie. De regio kan een plek worden waar problemen gezamenlijk worden geagendeerd en plannen worden gemaakt, zonder dat daarmee automatisch de capaciteit ontstaat om deze plannen ook uit te voeren.

Beleidsleren

Als de regio een experimenteel karakter heeft en regionale sturing zich kenmerkt door gelaagdheid, dan roept dat ook de vraag op wat dit betekent voor beleidsleren. Hoe kunnen beleidsmakers leren van regionale praktijken 'van onderop', wanneer verantwoordelijkheden verschuiven, bestuurlijke structuren in beweging zijn en regionale praktijken niet vanzelf overdraagbaar blijken? Het slotpanel met Geert de Joode van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, hoogleraar Edith Hooge, dr. Emil Evenhuis en dr. Gijs Steinmann stond bij deze vragen stil. Ontwikkelen regio's zich tot een structurele bestuurslaag of blijven regio's functioneren als tijdelijke arrangementen? De vraag dringt zich op of de klassieke bestuurlijke inrichting ('Huis van Thorbecke') nog voldoende aansluit bij vraagstukken die zich niet binnen bestaande bestuurlijke grenzen laten vangen.

'De groei van het aantal regionale netwerken roept vragen op over hun democratische legitimiteit en over de wijze waarop regionale besluitvorming zich verhoudt tot bestaande vormen van representatief bestuur.'

In dat spanningsveld kunnen ministeriële 'liaisonfuncties' een belangrijke schakel vormen tussen centrale en regionale niveaus, als uitingsvorm van het toenemend aantal tussenfiguren in het openbaar bestuur. Tegelijkertijd kunnen zij fricties veroorzaken doordat verschillende bestuurlijke logica's en verantwoordelijkheden elkaar daar ontmoeten. Ook blijkt het lastig om 'succesvolle' regionale initiatieven op grotere schaal toe te passen. Anders gezegd: 'goede beleidspraktijken reizen slecht'. Wat in de ene regio werkt, laat zich niet gemakkelijk vertalen naar andere contexten. Regionale initiatieven kunnen maatwerk mogelijk maken, maar vergroten tegelijkertijd de complexiteit van het bestuurlijke landschap. Voor (de)centrale overheden kan dit leiden tot informatieasymmetrie: zij hebben niet altijd zicht op wat zich in regionale netwerken afspeelt. Tegelijkertijd roept de groei van

regionale arrangementen vragen op over democratische legitimiteit en de manier waarop regionale besluitvorming zich verhoudt tot bestaande vormen van representatief bestuur.

De bestuurlijke constructie van de regio

De bredere conclusie van de regioconferentie is wellicht ongemakkelijk, maar wel relevant in tijden van dominant regiodenken in het openbaar bestuur en daarbuiten: regionale sturing vraagt niet om het vinden van het perfecte bestuursmodel, maar het vermogen om te oefenen in beleidsleren, bij te sturen en te erkennen dat institutionele oplossingen tijdelijk en contextafhankelijk zijn. En zichtbaar maken wie daarin stuurt, wie verantwoordelijkheid draagt en wie wordt gehoord.

‘Wie geeft vorm aan regionale sturing, vanuit welke positie, en hoe verhouden deze verschillende perspectieven zich tot elkaar?’

Iedere bestuursvorm brengt afwegingen en fricties met zich mee. Wat de bovenstaande thema's laten zien is dat de bestuurlijke constructie van de regio sterk in ontwikkeling is. De politiek van regionale sturing speelt zich af op verschillende niveaus en vanuit verschillende posities: ‘van bovenaf’, via beleidsambities en financiële prikkels; ‘van onderop’, via plaatsmakers en lokale praktijken; en vanuit de bestuurlijke tussenruimte, waar professionals en tussenfiguren verbindingen leggen of juist proberen te verstoren tussen leefwerelden, schaalniveaus en belangen.

Leessuggesties voortvloeiend uit de regioconferentie:

Boogers, M., & Peters, K. (2024). Regional Politics in the Netherlands. In *The Oxford Handbook of Dutch Politics*. Oxford University Press.

<https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780198875499.013.11>

Gerritsen, M. (2024). *The coming-of-age of energy regions: Reconstructing the formation and stabilization of the Regional Energy Strategy as an instrument for the spatial planning of on-land renewable energy in the Netherlands*. In *Organizing the Dutch Energy Transition* (pp. 60-87). Routledge.

Groenleer, M., & Hendriks, F. (2020). Subnational mobilization and the reconfiguration of central local relations in the shadow of Europe: the case of the Dutch decentralized unitary state. *Regional & Federal Studies*, 30(2), 195-217.

<https://doi.org/10.1080/13597566.2018.1502179>

Kernalegenn, T. (2022). The region as cognition: an alternative analysis of regionalism. *Journal of Political Ideologies*, 27(2), 127-147. <https://doi.org/10.1080/13569317.2021.1885594>

De Koning, S. (2024). Landscape discourses and rural transformations: insights from the Dutch Dune and Flower Bulb Region. *Agriculture and Human Values*, 41(4), 1431-1448.

<https://doi.org/10.1007/s10460-024-10559-2>

La Grouw, Y., van der Woerd, O., Visser, E. L., & Blijleven, W. (2024). Mundane dynamics: Understanding collaborative governance approaches to ‘big’ problems through studying ‘small’ practices. *Public Policy and Administration*, 39(3), 412-435.

<https://doi.org/10.1177/09520767241244981>

Lorne, C., McDonald, R., Walshe, K., & Coleman, A. (2019). Regional assemblage and the spatial reorganisation of health and care: the case of devolution in Greater Manchester, England. *Social Health Illn*, 41(7), 1236-1250. <https://doi.org/10.1111/1467-9566.12867>

- MacLeod, G., & Jones, M. (2001). Renewing the geography of regions. *Environment and planning: society and space*, 19(6), 669-695. <https://doi.org/10.1068/d217t>
- Peeters, R., Westra, D., Gifford, R., & Ruwaard, D. (2024). Wie, wat, waar? De invloed van het Integraal ZorgAkkoord op bestaande regionale netwerken in de zorg. *TSG - Tijdschrift voor gezondheidswetenschappen*, 102(2), 59-66. <https://doi.org/10.1007/s12508-024-00432-2>
- Schraepen, P., & Voets, J. (2026). Between blueprint and bricolage: how sectoral logics shape regional governance in Flanders. *Territory, Politics, Governance*, 1-17. <https://doi.org/10.1080/21622671.2026.2642272>
- Schuurmans, J. J., van Pijkeren, N., Bal, R., & Wallenburg, I. (2021). Regionalization in elderly care: what makes up a healthcare region? *Journal of Health Organization and Management*, 35(2), 229-243. <https://doi.org/10.1108/JHOM-08-2020-0333>
- Tirapu-Sanuy, J., & Ortiz Cabrero, L. (2026). (Lack of) Territorial Representation in the Spanish Senate: Constitutional Design and Political Practice. *Revista d'Estudis Autònoms i Federals / Journal of Self-Government*, 43, 113-148. <https://doi.org/10.57645/20.8080.01.72>
- Van der Woerd, O., Schuurmans, J., Wallenburg, I., van der Scheer, W., & Bal, R. (2025). Heading for health policy reform: transforming regions of care from geographical place into governance object. *Policy & Politics*, 53(3), 484-505. <https://doi.org/10.1332/03055736y2024d000000030>
- Van der Woerd, O. (2026). Beleidsstilen in de netwerkprophetie. *Beleid en Maatschappij*, 53(1), 56-65. <https://doi.org/10.5553/BenM/138900692026053001006>
- Van der Woerd, O., Petit-Steeghs, V., Schuurmans, J., & Bal, R. (2026). Tussen centrale en regionale sturing: het mediërend werk van 'vage figuren'. *Bestuurskunde*, 35(2), 36-50. <https://doi.org/10.5553/Bk/092733872026035002003>
- Zonneveld, N., Raab, J., Kenis, P., & Minkman, M. M. (2024). The role of values in the inter-organizational network response to wicked problems. *Public Policy and Administration*, 39(3), <https://doi.org/10.1177/09520767241230846>